

La llengua congelada

Tal com va passant el temps, s'acumulen més fets i més indicis que porten a una conclusió inexorable: l'única política lingüística de les institucions públiques valencianes consisteix en el manteniment de l'estat de coses vigent. L'estat vigent és el resultat final de segles d'imposició del castellà i d'opressió, marginació i persecució del català, i és el resultat directe de quaranta anys de franquisme lingüístic. No importa: l'accepten com a bo, com a part d'una realitat que cal *respectar* —no transformar—, com a fonament del model de relació entre les llengües que cal mantenir. L'estat vigent consisteix en un predomini creixent del castellà en la vida pública i social, i en una reducció progressiva del català en aquests mateixos camps. No importa: si aquesta és la realitat, sembla que pensen, cal adaptar-s'hi i conformar-se de bona gana.

Si el castellà predomina totalment en la premsa escrita, per exemple, cal acceptar i consolidar aquest predomini. Per exemple, reduint les subvencions a l'escassa premsa en català. I si pot ser, no pagant-les: EL TEMPS i *Saó* encara no han rebut les esquifides ajudes... de l'any 1988. I si la societat valenciana és bilingüe de fet, la Televisió Valenciana també ho ha de ser (ha de "respondre a la demanda social", tal com va dir el conseller Escarré davant d'una interpel·lació d'un diputat d'EU); així, prop del 50% del seu temps d'emissió és efectivament en castellà. I només un 22% del temps d'Aitana és en català. I tota la resta de televisions, públiques i privades, són i seran exclusivament en castellà. És l'estat vigent.

Si l'administració heretada funcionava íntegrament en castellà, no val la pena fer cap esforç a fi que això canvie. Es fan les lleis, perquè fer-les no costa res, i es deixen a la nevera. Com la llengua. Si 1.500 funcionaris es pregunten públicament de què serveixen els cursos de capacitació lingüística que han seguit, és igual: l'administració, amb algun retoc decoratiu, ha de seguir en castellà, perquè això és el que es considera normal. Com els noms dels pobles, o els rètols dels carrers: respectar la realitat. Si el castellà és la llengua de prestigi i de les coses serioses, és natural que siga l'idioma preferit —o exclusiu— de les intervencions públiques del president de la Generalitat, dels consellers, dels diputats de les Corts (amb rares i meritòries excepcions que són això: excepcions). És natural també que, després d'algunes vacil·lacions, la immensa major part de les

publicacions institucionals —conselleries, diputacions, ajuntaments, IVEI...— siguen en castellà. Tot entra dins de la més absoluta normalitat: fer uns retocs cosmètics a la situació heretada, per dissimular allò que tenia de més impresentable, i després mantenir-la íntegrament.

Es a dir, mantenir íntegrament la congelació del valencià com a llengua subordinada, ornamental, històrica, decorativa, rural o marginal. Com a llengua *naturalment* abocada a l'extinció. Sembla que amb 750 anys de presència al País Valencià, ja n'hi ha hagut prou: ara és l'hora del castellà oficial, social, públic, definitiu. L'hora d'anar consumant acceleradament la castellanització total, d'anar reduint la llengua del país a l'estat de llengua congelada, a llengua morta. I si aquest no és el projecte explícit de les institucions públiques, sí que és el seu projecte implícit: actuen *exactament* com si la congelació i mort del valencià fóra el seu objectiu. No hi ha altre projecte visible.